

Karhun kalanpyynti

Karhu oli herännyt hetkeksi talviuniltaan ja tallusteli unisena metsässä.

Yllättäen se kohtasi mäen rinteiden alla kaloja syövän ketun. Ensin kettu säikähti ja luuli karhun olevan vihaisella tuulella, mutta karhu olikin vain nälkäinen ja katseli vesi kielellä ketun kaloja.

- Onpas sinulla paljon kaloja. Annahan kun minäkin syön muutaman. Ja karhu pisteli poskeensa ketun kaloja hyvällä ruokahalulla kysyen:

- Mistäs sinä nämä olet saanut? Silloin viekkaus taas iski kettuun, ja jottei karhu olisi syönyt kaikkia kaloja, se keksi nopeasti:

- Tuoltahan minä kävin niitä viime yönä avannosta onkimassa.

- Onkimassa? Millä ihmeellä sinä ongit, kun ei sinulla ole onkea?

- Asia on niin, kertoi kettu, että viime yönä oli paljon kiiluvaisia tähtiä taivaalla ja silloin ovat kalat hyvin nälkäisiä. Menin Metsolan avannolle ja pistin häntäni veteen enkä liikahtanut koko yönä. Aamulla oli kala joka häntäkarvassa kiinni.

- Tarttuisikohan noita minullekin? innostui karhu.

- Varmasti tarttuu, uskotteli kettu. - Tänä yönä on paljon kiiluvaisia taivaalla, joten tulee hyvä onkiyö.

Illan tullen karhu sitten löntysteli avannolle. Siihen aikaan oli karhulla vielä pitkä häntä. Se laittoi häntänsä avantoon, vaikka vesi olikin jäätävän kylmää, ja jäi siihen kärsivällisesti suuren kalansaaliin toivossa istua kököttämään.

Aamun sarastaessa kettu meni kurkistamaan, miten oli karhun laita. Yhä istua kökötti karhu avannolla, väliin taakseen vilkaisten.

- Kyllä se nyt on kiinni, päätteli kettu vahingoniloisena ja lähti läheiselle talolle päin.

Emäntä oli jo noussut ja kirnusi pirtissä ahkerasti. Kettu juoksenteli talon ympäri miettien keinoa, millä saisi kerrotuksi emännälle, että oli nähnyt karhun oli talon avantoa sotkemassa.

Sitten se keksi loikata suuren lumikinoksen harjalta katolle ja huutaa huikkasi piipun kautta emännälle:

- Emäntä hoi! Karhu on jäällä sotkemassa teidän avantoanne!

Siitä syntyikin tohina pirtissä. Emäntä hyppäsi pystyyn, sysäsi kirkun nurkkaan, tempaisi leivinuunin vieressä nojaavan leipälapion käteensä ja säntäsi pirtistä ulos kohti rantaa. Mennessään vielä huusi kaikki naapurienkin emännät hereille, ja koko eukkolauma säntäsi leipälapiot heiluen jäälle.

Karhu alkoi jo pitkästyä avannolla istumiseen. Hievahtamatta se kuitenkin istui, ettei karkottaisi kaloja, ja kun häntää alkoi nipistellä, mietti tyytyväisenä, että tulossa taisikin olla suuri saalis. Mutta mitä kauemmin karhu istui, sitä ikävystyneemmäksi se tuli. Lopulta se päätti liikauttaa häntää hiukan. Häntä tuntuikin hyvin raskaalta ja tyytyväisenä karhu päätti vielä istua hetken, jotta saalis olisi oikein runsas.

Tuli viimein aamu, tähdet kalpenivat ja päivän kajo näkyi jo taivaalla. Samassa karhu kuuli rannalta kovaa meteliä. Se näki kuinka hurjistunut joukko emäntiä säntäsi jäälle leipälapiot käsissä huutaen vimmatusti.

Nyt karhu pelästyi toden teolla ja yritti lähteä pakoon, mutta ei päässyt, kun häntä oli jäänyt kiinni avantoon. Se tempo ja riuhtoi möristen eukoille, jotka jo olivat kovin lähellä. Lopulta häntä katkesi ja karhurukka ampaisi viivana metsän suojiin. Eukot lähtivät pitkänä jonona takaisin rantaan ihmetellen, mikä kumma oli saanut karhun jäädyttämään häntänsä avantoon.

Siitä päivästä lähtien on karhulla ollut pieni töpöhäntä.

Vanha suomalainen kansansatu

Suomen lasten eläinsadut